DOMSTOLENS DOM

2. marts 1988 *

I sag 309/86,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Guido Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik, ved Luigi Ferrari Bravo, leder af Servizio del Contenzioso Diplomatico, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Ivo M. Braguglia, og med valgt adresse i Luxembourg på den italienske ambassade,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af:

— Rådets direktiv 82/242 af 31. marts 1982 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontrolmetoderne for nonioniske overfladeaktive stoffers biologiske nedbrydelighed og om ændring af direktiv 73/404/EØF (EFT L 109, s. 1),

og

— Rådets direktiv 82/243 af 31. marts 1982 om ændring af direktiv 73/405/EØF om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om kontrolmetoderne for de anionaktive overfladestoffers biologiske nedbrydningsevne (EFT L 109, s. 18),

* Processprog: Italiensk.

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due og G. C. Rodríguez Iglesias, dommerne T. Koopmans, C. Kakouris, R. Joliet, T. F. O'Higgins og F. Schockweiler,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 15. december 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse samme dag,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 12. december 1986, har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-Traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af:

— Rådets direktiv 82/242 af 31. marts 1982 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontrolmetoderne for nonioniske overfladeaktive stoffers biologiske nedbrydelighed og om ændring af direktiv 73/404/EØF (EFT L 109, s. 1)

og

— Rådets direktiv 82/243 af 31. marts 1982 om ændring af direktiv 73/405/EØF om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om kontrolmetoderne for de anionaktive overfladestoffers biologiske nedbrydningsevne (EFT L 109, s. 18)

(herefter benævnt »direktiverne«).

2 I henhold til direktiverne skal medlemsstaterne sætte de nødvendige bestemmelser i kraft for at efterkomme disse inden for en frist på 18 måneder fra deres meddelelse og straks underrette Kommissionen herom. Direktiverne blev meddelt Den Italienske Republik den 8. april 1982.

3 Kommissionen modtog ingen meddelelse fra den italienske regering om foranstaltningerne til gennemførelse af direktiverne, og den 12. november 1984 fremsendte den en åbningsskrivelse til regeringen, hvori denne blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger. Ved telex af 6. marts 1986 meddelte Italiens faste repræsentation ved De Europæiske Fællesskaber som svar herpå, at den italienske sundhedsminister overvejede en passende metode til analyse af vaske- og rengøringsmidler, således at en gennemførelse af fællesskabsreglerne kunne finde sted. Efter at have fremsat en begrundet udtalelse den 14. maj 1986, som forblev ubesvaret, anlagde Kommissionen nærværende sag.

4 Vedrørende sagens baggrund samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

5 Den italienske regering har erkendt, at den ikke har opfyldt sine forpligtelser, idet den dog har anført, at national lovgivning, navnlig lov nr. 136 af 13. april 1983 om metoden til fastsættelse af anionaktive synteters grad af biologisk nedbrydelighed, indeholder bestemmelser, der gør det muligt at føre visse af formålene med direktiverne ud i livet. Som følge heraf består traktatbruddet kun i, at direktiverne ikke er gennemført fuldt ud.

6 Det bemærkes, at gennemførelsen af et direktiv i national ret — som Domstolen bl. a. har bekræftet i dommen af 9. april 1987 (Kommissionen mod Den Italienske Republik, Sml. s. 1733) — skal give sikkerhed for, at direktivet efterleves fuldt ud. Den italienske regering har erkendt, at national lovgivning ikke fuldt ud gennemfører de omhandlede direktiver.

7 Det må herefter fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af Rådets direktiver 82/242 og 82/243 af 31. marts 1982.

Sagens omkostninger

8 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgte har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af Rådets direktiv 82/242 af 31. marts 1982 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kontrolmetoderne for nonioniske overfladeaktive stoffers biologiske nedbrydelighed og om ændring af direktiv 73/404/EØF og Rådets direktiv 82/243 af 31. marts 1982 om ændring af direktiv 73/405/EØF om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om kontrolmetoderne for de anionaktive overfladeaktive stoffers biologiske nedbrydningsevne.**

2) **Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

Mackenzie Stuart Bosco Due Rodríguez Iglesias

Koopmans Kakouris Joliet O'Higgins Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. marts 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident